

очима Его (*). А какъ Богъ може тъй сичко да знае?—Той е вѣченъ, и вездѣшъ, за тъй и сичко знае. Ный виждамы ясно тъй, което е прѣдъ очитѣ ни; но за Бога сичкото е прѣдъ очи, защото е Той вездѣшъ. Нѣма мѣсто, дѣто Той да не присхтствѣва, нѣма уѣжище, дѣто бы было възможно да са скрыймы отъ Него. Кждѣ да отидж отъ Твоя дѣхъ, и отъ Твоего лице кждѣ да повѣгнж? Покачж ли са на невето, Ты си тамъ; паднж ли въ прѣисподната, Ты тамъ; повдигнж ли са на крылѣтѣ на зората, прѣнесж ли са на край морето, и тамъ Твоята ржка ще ма намѣри, и ще ма олови Твоята десница. Да кажж ли поне тъмата ще ма укрые? но и нощъ-та като свѣтлина е около мене; и тъмата ма не затъмнява отъ Тебе (**). Като е вездѣшъ, Богъ е вѣченъ. Той нѣма начало, нито край ще има. Не е имало време, когато Той да не е былъ и нѣма да има време, когато Той бы прѣстанжалъ да съществува. Той е былъ, е и ще бжде. Когато още не е имало горы, и земата не была устроена и вселенната, отъ вѣка и до вѣка Ты си Богъ(1). Ный си припомнамы минжлото, а

(*) Евр. 4, 13.

(**) Псал. 138, 7—12.

(1) Псал. 89, 3.